

№ 2,3

Bulgarisch-orthodoxe Kirchengemeinde
„Hl. Iwan Rilski“, Kirche: 1120 Wien, Dunklergasse 21
Top Kirche, Eingang Dunklergasse
Postadresse: 1040 Wien, Kühnplatz 7

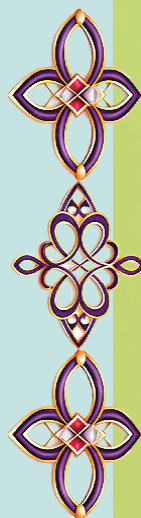
0664 22 44 370

www.bok.at

info@bok.at

2024

ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ

МИЛОСТ ИСКАМ, НЕ ЖЕРТВА

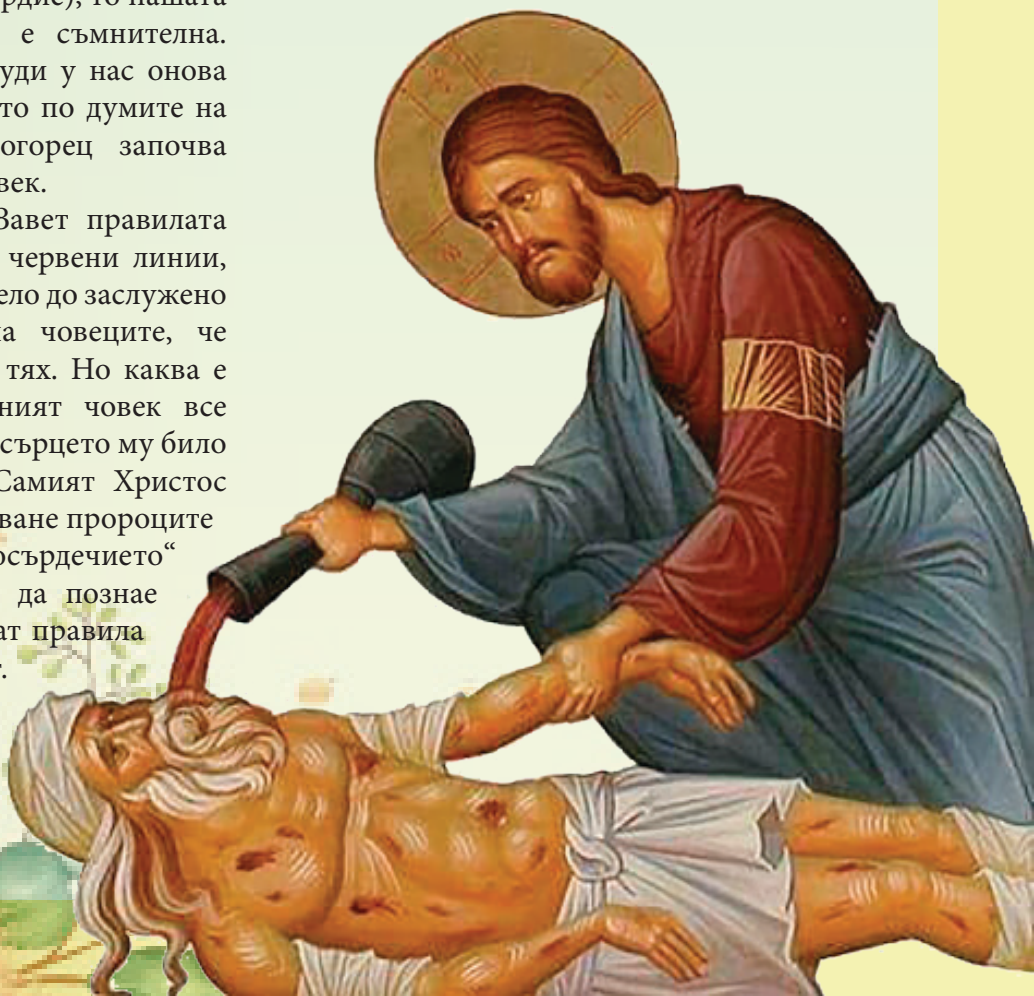
Д-р Златина Каравълчева

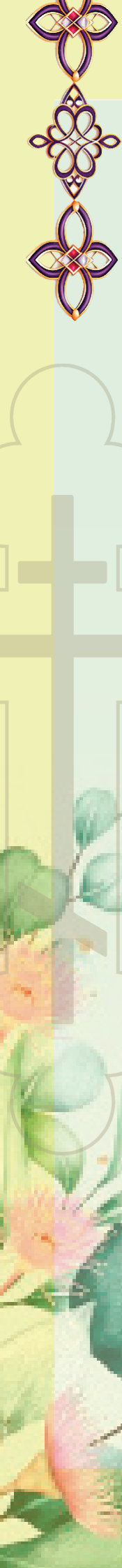
Най-висшата добродетел е милосърдието на духа“, тези думи каза неотдавна Българският патриарх Даниил по повод празника на св. Пантелеймон (от гръцки език „все-милостив“) и призова християните да проявяват повече милост един към друг. И наистина, едва ли има християнин по света, независимо от каква деноминация, който да не знае, че милосърдието е, или поне би трябвало да бъде, отличителната черта на един християнин. „По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако любов имате помежду си“ (Йоан 13:35), казва Христос. С други думи, ако нямаме любов помежду си, ако сърцето ни не е способно да изпитва милост (милосърдие), то нашата причастност към Христос е съмнителна. А това би трябвало да събуди у нас онова „благо безпокойство“, с което по думите на преподобни Паисий Светогорец започва покаянието на вярващия човек.

Във времето на Стария Завет правилата и забраните са били онези червени линии, престъпването на които водело до заслужено възмездие и показвало на човеците, че това не е Божията воля за тях. Но каква е Божията воля, старозаветният човек все още не можел да постигне – сърцето му било плътско, грубо, жестоко. Самият Христос казва, че преди Неговото идване пророците „снизхождат“ към „коравосърдечието“ на човека, който не може да познае Божието величие, и му дават правила според неговата мяра (Мат. 19:8). Именно Божието милосърдие е онази непостижима за „вехтия“ човек мяра, която не може

да се вмести в човешкото сърце, тъй като в него не живее благодатта.

Трябва да признаем, че и днешните християни със сърцето си все още живеем във времето на Стария Завет – вярваме, че ще спечелим Божието благоволение, като изпълняваме различни правила – правила на поведението, които считаме за свои християнски задължения. Такива могат да бъдат отбелязването на църковните празници, спазването на постите, черкуването, поклонението до различни християнски светини, дори изповедта и причастието. На всички тези неща гледаме като на своя „лепта“ пред Бога – нашата малка жертва, плод на наше по-малко или по-голямо усилие.

Вярваме, че ако вършим тези неща, ние придобиваме християнска идентичност, а следователно - ставаме Божии. И тук обаче прозвучават онези Божии думи, останали неразбрани от Неговия народ в Стария Завет, а нерядко и от Неговия нов народ в Църквата: „Милост искам, а не жертва“ (Ос. 6:6). Това означава, че всяко наше усилие, колкото и добро да е то, може да остане безплодно у Бога, тоест да не принесе плода, който Бог очаква да види у нас. А кой е този плод? Христовият отговор е еднозначен. Дава ни го в Своята притча за Страшния съд – там виждаме финала, онази пределна черта, зад която ще разберем Христови ли сме били или чужди Нему. Понеже „не всеки, който ми казва Господи, Господи, ще влезе в небесното царство“ (Мат. 7:21). Онова, което Христос ще иска да види у Своите Си, са не правилата, които сме изпълнявали, не обичаите, които сме спазвали, дори не ценностите, които сме следвали, а смекчило ли се е от всичко това сърцето ни – станало ли е способно да изпитва съчувствие, да страда със страдащия, да плаче с тъжния. И не само какви чувства са ни вълнували, но дали тези сърдечни настроения са се проявили в конкретни дела: да нахраниш гладния, да посетиш затворника, да протегнеш ръка на гонения, да поговориш със самотния, да вдъхнеш надежда на отчаяния... „Доколкото сте сторили това на един от тези най-малки Мои братя, на Мене сте го сторили“ (Мат. 25:39) – категоричен е Господ.

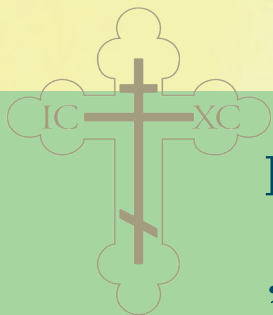
И в това е същината на християнския подвиг, тайната на истинския християнски живот – как да преобразиш твърдото си, „плътско“ сърце в отворено и чувствително за ближния „духовно“ сърце. Това е изключително трудно. Бихме казали – непосилно е за човешките сили. Нашият егоизъм е защитната ни сила в този

грехопаднал свят и през неговата броня е много трудно да забележиш другия, особено когато ти е чужд. И не само да го забележиш, но и да откликнеш на нуждите му. И не само да откликнеш на нуждите му, но и да си готов да жертваш нещо от себе си, заради него. Докато стигнем до висшата мяра, божествената – да бъдеш готов да отдадеш своята душа, за да живее ближният ти (Йоан 15:13).

Преобразяването на плътското сърце в духовно – такова, каквото очаква от нас, християните, Господ – е възможно само със съдействието на благодатта. Благодатта е Божията сила, която получаваме като дар в тайнството Кръщение. Тя може да действа в самата дълбина на човешката личност, там, където дори ние не стигаме, и да я преобрази. За тази цел обаче Бог има нужда от нашето съдействие, от нашето „съгласие“ да бъдем преобразени, да бъде възродено „плътското“ ни сърце в духовно.

На пръв поглед кой би бил против такова Божие действие? Но тук трябва да се доверим на опита на светите отци и приятелите Божии, които са изпитали в живота си това Негово действие. Те обобщават тази тайна така: „Отдай кръв, за да получиш дух“ – с други думи: бъди готов да изпиташ болката, която твоето старо, егоистично и плътско сърце ще изпита, когато Светият Дух започне да чисти страстите от него. Тази болка те са оприличавали на безкръвно мъченичество. Без тези родилни болки, в които старият човек у нас умира, за да се роди новият свише (Йоан 3:3), ние няма да придобием духовно сърце и следователно няма да бъдем способни на онова милосърдие, което Господ Иисус Христос очаква от Своите верни ученици.

БЪЛГАРСКА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА „СВ. ИВАН РИЛСКИ“ • ВИЕНА

РАДОСТНИ ИЗЖИВЯВАНИЯ:

Сърадваме на родителите и казваме сърдечно:

„Добре дошли на този свят“ на новородените:

Аника Андрианова Алипиева, Виена; Катрин Станиславова Митева, Виена; Дарио Александров Филков, Виена; Давид Даниелов Уремович, Виена; Борис Драгомиров Димитров, Виена; Красен Ивайлов Иванов, Виена; Теодор Георгиев Николов, Виена и Амая Ясенова Симеонова, Виена.

За живот с Бога бяха кръстени:

Наталия Петкова Крумова, Виена; Даниел Йозеф Мишев, Виена; Камен Щерев Минчев, Виена и Аарон Асенов Керефейски, Виена; Маян Маурицио Драганов-Монтано и Рафаела Михалек, Виена.

Божие благословение да пребъдва над тях през целия им живот!

СЪС СВЕТОТО ТАЙНСТВО БРАК СЕ СВЪРЗАХА ЗАВИНАГИ:

Георги и Инес Найденови, Виена.

Ние пожелаваме щастие до края!

ТЪЖНИ ИЗВЕСТИЯ:

С благослова на Църквата се преселиха във вечността:

Димитър Великов, Виена; Дипл. инж. Христо Стамболджиев, Трибусвинкел, Долна Австрия и Йорданка Петкова Миндова, Виена.

Господ да ги настани в селенията на праведните!

Erscheinungsort WIEN
Verlagspostamt 1040 Wien

Pfarrblatt der Bulgarisch-orthodoxen
Kirchengemeinde in Wien, Österreich Wien
Medieninhaber, Herausgeber, Redaktion:
Bulgarisch-orth. Kirchengemeinde in Wien

Alle: 1040 Wien, Kühnplatz 7,
Bankverbindung: IBAN: AT28 1200 0006 5414 7008 BIC: BKAUATWW
Übersetzung aus dem Bulgarischen: Mönchspriester Regierungsrat Prof. DDr. IOANN Krammer